

ОГЛЯД ВИБОРІВ ДО ПАРЛАМЕНТУ АРГЕНТИНИ

ВОТУМ ДОВІРИ: ЧИ
ПІДТРИМАЮТЬ ГРОМАДЯНИ
КУРС ПРЕЗИДЕНТА МІЛЕЯ?

АВТОРИ:

Валерій Хардін
Анфіса Діхтяренко
Поліна Севідова

ВЕРСТУВАЛЬНИК:

Давид Деревляний

РЕДАКТОР:

Богдан Ляхно

ФОТО НА ПРЕВ'Ю:

2 липня 2025 року протестувальники
демонструють біля будівлі
Конгресу Аргентини в Буенос-Айресі.
[Patricio A Cabezas/Al Jazeera]

© Аналітичний центр ADASTRA
жовтень 2025

Останні кілька років для Аргентини стали своєрідним експериментом – президентом країни став ексцентричний лібертаріанець Хав'єр Мілей, який обіцяв докорінно змінити країну й залишити економічну кризу в минулому. Уже в жовтні цього року на аргентинців чекають проміжні законодавчі вибори, які стануть «пробним іспитом» для чинної влади й покажуть, наскільки суспільство справді підтримує поточний нестандартний курс.

Після гучного успіху на виборах 2023 року партія Хав'єра Мілея La Libertad Avanza встигла зіткнутися з низкою труднощів на своєму шляху. Серед них неоднозначна боротьба з економічною кризою шляхом скорочення соціальних пільг, а також нещодавній корупційний скандал за участі сестри президента. Сьогодні перед Аргентиною стоїть питання: чи варто дати Мілею та його партії ще часу, щоб втілити їхні бачення змін, чи суспільство готове повернутися до вже звичного перонізму.

Із 2023 року Аргентина увійшла в нову політичну реальність, пов'язану з «економічним дивом», яке поборолو інфляцію й забезпечило державі гідний старт для лідерства в регіоні Південної Америки. На сьогодні макроекономічні показники й далі демонструють ознаки стабілізації та зростання, але при цьому в аргентинському суспільстві зростає напруження та втома від реформ. У контексті майбутніх виборів економіка постає як один із головних маркерів настроїв населення, а також ключовим фактором, що визначає симпатію до якоїсь із політичних сил перед голосуванням.

Попри відчутне зниження інфляції та рекордні темпи зростання ВВП у другому кварталі 2025 року, економічний ефект реформ Мілея відчувається вкрай нерівномірно. Великі компанії, експортери сировини та фінансовий сектор скористалися дерегуляцією й лібералізацією ринку, тоді як пересічні громадяни стикаються з подорожчанням продуктів, зниженням реальних зарплат і падінням купівельної спроможності, хоч і офіційна бідність впала до $\approx 38\%$ до кінця 2024 (найбільш низький показник з початку 2022), але більшості громадян все ще не по кишені базові продукти й послуги.

Президент Аргентини Хав'єр Мілей виступає після закриття дільниць на провінційних виборах у Ла-Платі, Аргентина. © picture alliance / ASSOCIATED PRESS | Gustavo Garelo

Скасування субсидій на транспорт, енергію й базові послуги боляче вдарило по домогосподарствах, особливо в середніх та малих містах, тому на сьогоднішній день соціальний фон в Аргентині є напруженим. Масові протести стали регулярним явищем. Останні з таких відбувалися 17 вересня, вони були проти вето президента Мілея на закони про фінансування університетів та дитячих лікарень. Студенти й викладачі Університету Буенос-Айреса, медики й освітяни вийшли на вулиці під гаслом *Nuestro futuro no se veta* (укр. «Наше майбутнє не ветують»), вимагаючи від Конгресу подолати рішення виконавчої влади.

За даними Ради університетів (CIN), із грудня 2023 року бюджет вищої освіти втратив 30% у реальних показниках, а зарплати викладачів – понад 40% купівельної спроможності. Подібна ситуація й у сфері охорони здоров'я, за якої найбільший педіатричний шпиталь країни змушений скорочувати персонал. Опозиція намагається домогтися скасування президентського вето в парламенті, але для цього потрібно заручитися підтримкою двох третин депутатів і сенаторів, що за нинішньої політичної поляризації виглядає малоімовірним. Уряд у свою чергу намагається знизити напруження. Після поразки партії Мілея на виборах у провінції Буенос-Айрес почали лунати обіцянки, що в новому бюджеті фінансування освіти та медицини збільшать, що не враховує те, що таке рішення не здатне перекрити втрати, яких ці сектори зазнали за останні два роки.

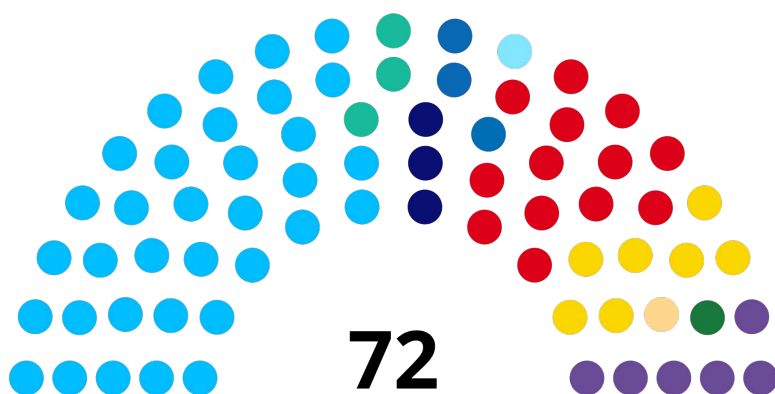
ПАРЛАМЕНТСЬКА СИСТЕМА АРГЕНТИНИ

Конгрес Аргентини є двопалатним парламентом, що складається з Палати депутатів (нижня палата) та Сенату (верхня палата). Палата депутатів налічує 257 місць, члени якої обираються на чотири роки за пропорційною системою з перезмінюванням половини складу кожні два роки, тобто кожні два роки відбуваються проміжні вибори, під час яких оновлюється половина депутатів, а інша допрацьовує свій 4-річний термін.

Сенат Аргентини має своєрідну територіальну репрезентативність, у ньому представлені всі 23 провінції та автономне місто Буенос-Айрес. У кожного з цих округів по три сенатори, які разом формують склад із 72 членів. Голова Сенату є віцепрезидентом країни, має право відкривати засідання, вести їх і, що найважливіше, володіє вирішальним голосом (якщо голоси розподіляться порівну). Це конституційне правило, яке підкреслює зв'язок між виконавчою та законодавчою гілками влади. На практиці у повсякденній роботі Сенату засідання зазвичай веде не віцепрезидент, а обраний сенатор, який виконує функції спікера й координує пленарні сесії.

Сенатори голосують за ключовий пакет реформ, запропонований ультраправим президентом Хав'єром Мілеєм, на засіданні, яке супроводжувалося страйками та демонстраціями в Національному конгресі в Буенос-Айресі 12 червня 2024 року.
© Tomas Cuesta, AFP

Розподіл місць у Сенаті до виборів-2025:

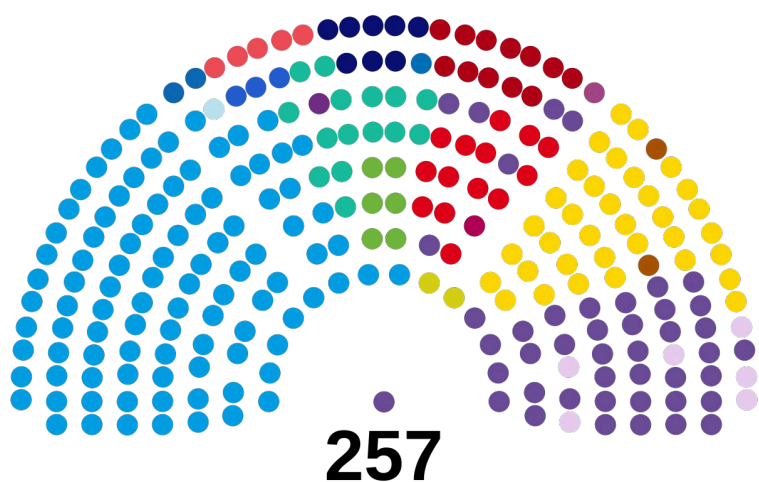
Союз за батьківщину: 34 місця
 Федеральна коаліція «Ми робимо»: 3 місця
 Федеральні інновації: 3 місця
 За Санта-Крус: 2 місця
 За соціальну справедливість: 1 місце
 Рух Неукен: 1 місце
 Радикальний громадянський союз: 13 місць
 Фронт PRO: 7 місць
 Прокинься, Чубут: 1 місце
 Свобода, праця і прогрес: 1 місце
 La Libertad Avanza: 6 місць

Мандати сенаторів тривають шість років, але оновлення складу відбувається поступово. Кожні два роки одна третина Сенату переобирається. У цій моделі ключовою рисою є застосування системи обмеженого голосування: два з трьох сенаторських мандатів від провінції отримує політична сила, що здобула перемогу на виборах, тоді як третій мандат закріплюється за партією, яка посіла друге місце. Такий механізм покликаний запобігти концентрації повноважень в одних руках і водночас забезпечити інституційне представництво політичної меншості у верхній палаті парламенту.

У кожному окрузі вибори проводяться за партійними списками за допомогою методу д'Ондта (один із найпоширеніших способів пропорційного розподілу мандатів, який застосовується також у більшості країн ЄС). Суть методу полягає в тому, що голоси, подані за партію, діляться на послідовність чисел (1, 2, 3, 4 тощо), а мандати розподіляються між партіями відповідно до отриманих часток. Сам розподіл мандатів між провінціями ґрунтується на законі 1982 року та переписі населення 1980-го. Формула проста: одне місце на кожні 161 тисячу жителів плюс три фіксовані мандати для кожної провінції. Водночас встановлений мінімум – не менше п'яти депутатів від будь-якого округу. Це правило захищає малонаселені регіони, але воно ж створює структурну асиметрію.

Великий мегаполіс Буенос-Айрес сьогодні має 70 мандатів, тоді як дрібні провінції, де населення значно менше, автоматично отримують по п'ять місць. У підсумку виборець у меншій провінції має більшу вагу, ніж мешканець столиці. На практиці це означає, що великі блоки можуть домінувати в мегаполісах, але саме «золоті мандати» з малих провінцій вирішують долю парламентської більшості. Додатковий поріг у 3% голосів у кожному окрузі означає, що партії з надто низькою підтримкою не потрапляють до парламенту.

Обидві палати мають законодавчу ініціативу, але особливі повноваження розділені між ними. Палата депутатів має право законодавчої ініціативи в бюджетно-фінансових питаннях: вона встановлює податки, обов'язкові внески, формує війська та висуває обвинувачення проти президента або міністрів. Ексклюзивні повноваження Палати депутатів, особливо ініціювання імпічменту президента чи міністрів, в Аргентині використовуються доволі рідко. Останнім такий випадок був у 2021 році, коли опозиційні депутати ініціювали імпічмент проти президента Альберто Фернандеса, звинувачуючи його у «поганому управлінні пандемією COVID-19» та використанні владних привілеїв (так званий скандал *Vacunatorio VIP*). Попри гучний сигнал суспільного невдоволення, ініціатива не отримала достатньої підтримки в Конгресі й мала радше символічний характер. Таким чином, будь-який депутат може подати проект обвинувачення. Щоб він пройшов далі для подальшого розгляду у Сенаті, потрібна більшість у нижній палаті. Проте більшість таких ініціатив радше залишаються інструментом політичного тиску на опонента.

Розподіл місць у Палаті депутатів до виборів-2025:

La Libertad Avanza – 38
Буенос-Айрес Лібре – 2
Республіканська пропозиція (PRO) – 37
Avanza Libertad – 1
Ліберальний єдиний рух – 1
Радикальний громадянський союз – 34
Громадянська коаліція «Hacemos Coalición Federal» – 23
Federal Peronism – 9
Незалежність – 3
SER Santa Cruz – 2
Producción y Trabajo – 2
CREO – 1
Fuerza Patria – 99
Лівий фронт трудящих – єдність (FIT-U) – 5

Сенат у свою чергу затверджує або змінює закони, прийняті Палатою, ратифікує міжнародні договори і відіграє ключову роль у кадрових призначеннях (затверджує кандидатури міністрів, суддів, дипломатів тощо). Також обидва органи схвалюють державний бюджет та можуть скликати спільні сесії з іншими структурами. Відповідно до Конституції тільки Конгрес має право оголошувати війну чи затверджувати мир, регулювати грошову одиницю та фіксувати межі між провінціями.

Варто зазначити, що пероністські настрої залишаються окремим виміром політичного життя Аргентини. Причини цього феномена сягають своїм корінням у спадок XX століття, коли в епоху Хуана Домінго Перона та Евіти були закладені соціалістичні ідеї та культ особистості. Для значної частини аргентинців перонізм і досі асоціюється із захистом робітників, державними гарантіями працевлаштування, субсидіями й соціальними програмами, що особливо важливо в умовах економічної нестабільності.

У 2000-2010-х роках ці настрої посилювалися завдяки політиці Кіршнерів, які акцентували на ідеї «національної незалежності» від міжнародних фінансових інституцій, а також робили ставку на розширення державної участі в економіці. Сьогодні ж хвиля пероністських симпатій знову піднімається. Парадокс полягає в тому, що перонізм, будучи дуже різномірним політичним табором (від правопопулістів до лівих націоналістів), усе ж зберігає єдину наративну основу – захист «маленької людини» від ринку та зовнішнього тиску. Пероністські губернатори провінцій, використовуючи ці настрої, сьогодні виступають противаю у Конгресі, блокуючи найбільш радикальні ініціативи уряду та апелюючи до історичної «місії» перонізму – гарантувати соціальну стабільність навіть ціною конфлікту з президентом.

Хуан Перон, 1950-ті роки

ТІНЬ ПЕРОНА

ПРОВІНЦІЇ ТАКОЖ МАЮТЬ ВПЛИВ

На провінційних виборах (вересень 2025) пероністи здобули перемогу в ключовій провінції Буенос-Айрес на чолі із губернатором Акселем Кісіллофом. Ця політична фігура не є випадковою, оскільки за часів президентства Крістіни Кіршнер він був міністром економіки Аргентини (з 2013 року), а за рік до цього, будучи ще заступником, відіграв ключову роль в націоналізації нафтової компанії YPF, що стало символом «економічного суверенітету» кіршнеризму. У 2019 році він був обраний губернатором провінції Буенос-Айрес від пероністської коаліції Frente de Todos (тоді – прямий політичний проєкт Крістіни та Альберто Фернандеса). Сьогодні ж у його сторону також можна почути вислів «політичний спадкоємець Крістіни Кіршнер»

Ця перемога має не лише символічне значення на тлі підвищення незадоволеності діяльністю Хав'єра Мілея, але й політичні наслідки. Провінційні голоси впливають на те, які представники потрапляють до парламенту, які законопроєкти зможуть пройти і як будуть формуватись коаліції. Перемога пероністів у Буенос-Айресі може суттєво змінити політичний розклад до парламентських виборів у жовтні. Опозиція тепер має сильніші позиції, щоб вимагати впливу на ухвалення рішень, а уряду доведеться частіше йти на компроміси з губернаторами та іншими силами. Це означає, що проводити радикальні реформи без домовленостей стане набагато важче.

Президент Крістіна Фернандес на балконі свого будинку, де вона відбуває шестирічний термін домашнього арешту за корупцію, після закриття виборчих дільниць на провінційних виборах до законодавчих органів, в Буенос-Айресі, Аргентина, неділя, 7 вересня 2025 року. (AP Photo/Natacha Pisarenko)

Усі ці події вказують на те, що президенту Мілею необхідно шукати союзників за межами своєї партії, з огляду на вкрай несприятливу політичну ситуацію навколо нього (особливо губернаторів), щоб не втратити можливість проводити реформи. Навіть сьогодні уповільнення темпів реформ пов'язане з кадровою зміною: у серпні з уряду пішли кілька міністрів, зокрема міністр МВС.

Аксель Кісіллоф після голосування в Ла-Платі, Аргентина, 7 вересня.
Anita Pouchard Serra/Bloomberg

З огляду на описані процеси, ключову роль відіграє Конгрес Аргентини. Щоб узаконити бюджет і реформи Мілея (наприклад, лібералізацію енергетичного ринку чи приватизацію), потрібні голоси двох палат. Уже зараз Конгрес демонструє здатність стримувати виконавчу владу: у форматі резолюції про продовження фінансування освіти й охорони здоров'я (вересень 2025) нижня палата скасувала президентські вето, а у липні Сенат проголосував за збільшення пенсій, незважаючи на обіцянку Мілея заблокувати її.

Зміна уряду після жовтневих проміжних виборів багато в чому буде визначатися співвідношенням сил у парламенті. Якщо Мілею вдасться домовитися з частиною опозиції (особливо з пероністськими фракціями губернаторів), його програми можуть бути ухвалені, інакше – конгресівські суперечки й протистояння вето можуть заблокувати бюджетні видатки і відкотити багато реформ назад.

ОСНОВНИЙ ВУЗОЛ ПРОТИРІЧ НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ

В Аргентині розгорілася гостра політична баталія навколо спроби скасувати PASO – систему попередніх відкритих одночасних та обов’язкових внутрішньопартійних виборів (Primarias Abiertas, Simultáneas y Obligatorias). Уряд 2025 року під проводом Хав’єра Мілея зробив відчайдушний хід, намагаючись позбутися PASO перед важливими проміжними виборами.

Мілей аргументував ліквідацію PASO насамперед економією. Проведення загальнонаціональних праймеріз коштує Аргентині близько 150 мільйонів доларів, що уряд назвав «абсурдним марнотратством державних коштів». Скорочення такого характеру, за словами посадовців, дозволило б зберегти ці кошти та спрямувати їх на нагальні потреби. Проте фінансовий аспект це лише частина картини. Відмова від серпневих праймеріз і перехід одразу до жовтневих виборів дає владі дорогоцінний час. Президент Мілей сподівається, що за додаткові місяці його шоківі економічні реформи почнуть давати плоди, інфляція піде на спад, а добробут виборців почне відновлюватися. Уникаючи попередні вибори в серпні, уряд намагався відтермінувати політичний вердикт суспільства й виграти час, аби увійти в основну кампанію з кращими показниками. До того ж, скасування PASO мало позбавити країну традиційних фінансових потрясінь перед голосуванням, адже результати таких попередніх виборів не раз викликали паніку на ринках і обвал песо.

21 травня 2025 року біля будівлі Конгресу Аргентини протестувальники та журналісти стикаються зі стіною правоохоронців [Patricio A Cabezas/Al Jazeera]

У підсумку Мілей виграв бій, але не війну: опоненти зберегли шанси повернути PASO надалі й продовжили мобілізацію проти його «авторитарної» стилістики правління. Сама ж подія свідчить, що конфлікт інтересів за виборчі правила триває. В Аргентині, де пам'ятають уроки хитких демократій, подібні рішення ніколи не лишаються поза увагою. Праймеріз як інструмент може бути поставлений на паузу, але політична динаміка, яку він уособлює нікуди не зникне.

У контексті винесення рішення про PASO, маючи лише 39 із 257 мандатів в уряді, La Libertad Avanza була вимушена шукати союзників для зміни виборчого закону. Щоб розширити підтримку, уряд переформатував ініціативу: замість повного скасування – разове призупинення PASO на цей цикл. Це відчинило двері для ситуативного альянсу з PRO Маурісіо Макрі. У день голосування частина опозиції намагалася зірвати кворум, але більшість для рішення все ж склалася.

Фінал цього протистояння настав у лютому 2025 року. Після палких дискусій і політичного торгу законопроект уряду про скасування PASO здобув необхідну більшість. Спочатку його ухвалила нижня палата, а слідом і Сенат – 43 голоси «за» проти 20 «проти» (іще шестеро сенаторів утрималися). Для президента Мілея це була важлива політична перемога, він домігся свого й відклав небажані праймеріз, отримавши більше простору перед виборами в жовтні.

Головними адвокатами PASO в парламенті сьогодні є пероністи. Для них це інструмент консолідації розрізненого фронту, відбору найсильніших кандидатів та стримування спроб влади перекроїти правила під себе. Запроваджені у 2009-му за президентства К. Кіршнер попередні вибори мали демократизувати висування кандидатів і «відсікати» слабкі партії (поріг 1,5%).

2025 рік став знаковим для Аргентини не лише через національні вибори, призначені на 26 жовтня, а й завдяки провінційним виборам. Цього разу виборчий процес відрізняється від звичного для країни формату. Частина виборів відбувається за традиційною системою партійних бюлетенів, тоді як на національному рівні вперше запроваджується система єдиного паперового бюлетеня (*boleta única de papel*). Скасування PASO (принаймні цього року) змінило кількість голосувань для громадян, яка в індивідуальному порядку залежатиме від провінції та виборчої системи, застосованої в кожному окрузі.

У десяти юрисдикціях цього року вже відбулися окремі вибори до місцевих законодавчих органів: Сальта (11 травня), Жужуй (11 травня), Чако (11 травня), Сан-Луїс (11 травня), місто Буенос-Айрес (18 травня), Місьйонес (8 червня), Санта-Фе (29 червня), Формоса (29 червня), Коррієнтес (31 серпня) та провінція Буенос-Айрес (7 вересня). Таке відокремлення національних та провінційних голосувань має назву *desdoblamiento* (укр. «розділення»). Цей процес не є новим для аргентинської виборчої системи. Лише на попередніх парламентських виборах 2023 року 18 провінцій провели вибори окремо від загальнонаціонального голосування. Та особливості цьогорічного розділенню надала провінція Буенос-Айрес, яка вперше за 77 років відокремила свої законодавчі вибори від національних.

Рішення про розділення було обґрунтоване небажанням створювати плутанину та змішувати різні політичні кампанії. Аксель Кісілльоф поставив під сумнів рішення національного уряду щодо впровадження єдиного паперового бюлетеня. Він наголосив: «Голосування в один день із поєднанням двох різних моделей було б хаосом. Виникли б труднощі різного характеру, і, як наслідок, зросли б ризики, що громадянин не зможе реалізувати своє право голосу відповідно до власних уподобань».

На 11 травня припала одна з найбагатших на події неділь року, протягом якої вибори пройшли одразу в чотирьох провінціях: Сальта, Жужуй, Чако та Сан-Луїс. Ці вибори охопили понад 3 мільйони виборців, що становить близько 9% від загального електорату країни.

На виборах в провінції Сальта було обрано 12 сенаторів, 30 депутатів, 121 муніципального радника та 232 конституційних делегати. Провладний блок губернатора Густаво Саенса здобув 11 із 12 сенаторських мандатів і 20 із 30 депутатських. У столиці провінції перемогу здобула La Libertad Avanza під керівництвом Альфредо Олмедо, отримавши 6 із 10 депутатських місць та єдине сенаторське – для Роке Корнехо Авельянеди; загалом лібертаріанці вибороли 9 депутатських і 1 сенаторське місце. Окрім того, після арешту попереднього голови Карлоса Мартінеса було обрано нового мера міста Агуас-Бланкас.

На виборах в провінції Жужуй було оновлено половину складу парламенту – 24 депутатські мандати, а також обрано понад 200 муніципальних радників і 144 членів комісій. Перемогу здобула правляча у провінції центристська партія Jujuy Crece, очолювана губернатором Карлосом Садіром, із результатом 38,54%. Друге місце посіла La Libertad Avanza з 20,58%, а третє Frente Justicialista de Liberación з 10,60%.

У провінції Чак під час виборів була оновлена половина складу місцевої Палати депутатів – 16 із 32 мандатів. Перемогла коаліція, що складалася з Unión Cívica Radical та La Libertad Avanza, із результатом 45,19%. Опозиційний блок Frente Chaco Merece Más на чолі з ексгубернатором Хорхе Капітанічем здобув 33,66%.

На виборах в провінції Сан-Луїс перемогу здобув урядовий блок Ahora San Luis під керівництвом губернатора Клаудіо Поджі, отримавши 47% голосів і випередивши Frente Justicialista de Liberación колишнього губернатора Альберто Родрігеса Саа. Партія Поджі здобула всі 4 місця в Сенаті, 12 із 22 місць у Палаті депутатів, а також 8 посад мерів і комісарів. У місті Сан-Луїс блок здобув 4 із 7 місць у міській раді, забезпечивши більшістю підтримку меру Гастону Іссі, тоді як у Вілья-Мерседес отримав 4 із 6 місць.

18 травня на виборах до законодавчої асамблеї міста Буенос-Айрес перемогла La Libertad Avanza на чолі з речником Мануелем Адорні, отримавши понад 30% голосів і подвоївши результат PRO, що вперше за 20 років зазнала поразки в столиці. На другому місці опинився кандидат від Es Ahora Buenos Aires Леандро Санторо з 27,3%. Адорні виграв у 9 із 15 громад, тоді як Санторо лише у 6, PRO не здобула перемоги в жодній. Попри друге місце, пероністи зберігають найбільший блок у парламенті столиці – 20 місць від грудня минулого року, а La Libertad Avanza збільшить свою присутність до 13 депутатів.

8 червня 2025 року в провінції Місьйонес відбулися вибори, на яких переміг Frente Renovador de la Concordia (FRC) – провінційний рух, заснований Карлосом Ровірою, що вже понад два десятиліття при владі. FRC отримав 29%, випередивши La Libertad Avanza, яка вперше брала участь у виборах у регіоні. Третє місце несподівано посів колишній поліцейський Рамон Амарілья з 19%, який наразі перебуває під арештом за звинуваченням у заколоті після протестів 2024 року. Як і в багатьох інших провінціях явка в Місьйонес була досить низькою (близько 58%).
[БЛ1]

29 червня 2025 року в провінції Формоса відбулися вибори, на яких перемогу здобула пероністська партія Partido Justicialista (PJ) під керівництвом губернатора Гільдо Інсфрана. Партія отримала 67,2% голосів, зберегла контроль над місцевим парламентом і муніципальними радами та здобула можливість скликати провінційну Конституційну конвенцію. Результат засвідчив подальше домінування Інсфрана, який очолює провінцію безперервно з 1995 року завдяки відсутності лімітів на кількість термінів. Опозиційна коаліція Frente Amplio Formoseño, що складалася здебільшого з центристських та право-центристських сил, здобула близько 20% голосів. La Libertad Avanza вперше брала участь у виборах у Формосі й отримала близько 11%, тоді як Movimiento Libres del Sur залишився з мінімальними показником в 0,8%. Колишня президентка Крістіна Кіршнер зателефонувала й привітала Інсфрана, про що повідомила в соцмережі X.

У той самий день вибори відбулися в іще одній провінції – Санта-Фе. Коаліція губернатора Максиміліано Пуларо Unidos para Cambiar Santa Fe здобула перемогу в 266 муніципалітетах, що становить приблизно 72% від всіх громад, тим самим забезпечивши собі домінування на місцевому рівні. Однак у Росаріо, найбільшому місті провінції, першість узяла Justicialista на чолі з Хуаном Монтеверде з 30,5%, тоді як La Libertad Avanza отримала 28,8%, а Unidos para Cambiar Santa Fe посіли третє місце з 25,6%.

Попри поразку в Росаріо, Пуларо заявив про «тріумф на провінційному рівні», тоді як лідери LLA, включаючи Каріну Мілей, наголосили на збільшенні кількості радників від 0 до 34 у муніципалітетах. Не порушуючи тенденцію, що склалася на провінціальних виборах цього року, Санта-Фе відзначились рекордно низькою явкою, що ледве перевищила 50% і стала найнижчим результатом із 1983 року.

Губернатор Санта-Фе Максиміліано Пулларо. Santiago Filipuzzi - Santiago Filipuzzi

31 серпня 2025-го Корієнтес пройшов через великий виборчий день. Окрім губернатора й віцегубернатора, мешканці обрали 5 сенаторів і 15 депутатів (разом із їхніми заступниками), а також мерів і ради у 73 громадах. Перемогу здобув Хуан Пабло Вальдес із коаліції Vamos Corrientes, що спирається на Unión Cívica Radical (UCR), набравши 51,43% і гарантувавши собі перемогу в першому турі без балотажу (без другого туру). Хуан Пабло Вальдес є мером Ітусаїнґо та братом чинного губернатора Густаво Вальдеса, що означає домінування UCR на найближчі чотири роки у провінційній політиці.

Друге місце посів Мартін «Тінчо» Асуа з Partido Justicialista з 20,07%, третє – Рікардо Коломбі з UCR із результатом 16,79%, тоді як La Libertad Avanza отримала 9,71%. Корієнтес залишається однією з небагатьох провінцій Аргентини, де UCR зберігає стійкі позиції, оскільки всі губернатори ХХІ століття походили саме з цієї партії. Явка в Коррієнтесі стала однією з найвищих серед провінцій і склала 72,40%.

7 вересня пройшли останні відокремлені локальні вибори в провінції Буенос-Айрес, який є домівкою для майже 40% електорату країни. Результат став повною неочікуваністю для Аргентини. Більшість опитувань та соціологів прогнозували сценарій паритету (часто з перекосом сил в бік LLA). Однак у день виборів пероністська коаліція Fuerza Patria здобула перемогу з 47,3%, що приблизно дорівнює 3,74 млн голосів. La Libertad Avanza програла з різницею в 13%, а третє місце посіла коаліція Somos (радикали та пероністи-дисиденти) із 5,3%, Frente de Izquierda отримав 4,4%. Пероністи перемогли в 6 із 8 виборчих секцій та виграли у 95 із 135 муніципалітетів.

У червні Крістіна Кіршнер оголосила, що балотуватиметься на виборах у провінції Буенос-Айрес, підкресливши важливість єдності пероністів на тлі рішення губернатора Акселя Кісіллофа розділити провінційні та національні вибори. Однак Верховний суд Аргентини остаточно підтвердив її вирок у справі “Vialidad”, що означав довічну заборону обіймати державні посади.

Перемога пероністів стала першою серйозною поразкою Хав'єра Мілея після його обрання президентом. Після перемоги LLA в місті Буенос-Айрес у травні цього року програв в провінції міг би й не мати настільки сильної ваги, якби сам Мілей не надав цим перегонам настільки великого значення, назвавши їх «боротьбою не на життя, а на смерть».

Одночасно з тим поразка лібертаріанців показує, що громадське невдоволення економічною кризою починає наростати. Іншим фактором, що міг вплинути на результат виборів, став нещодавній корупційний скандал в центрі якого опинилась Каріна Мілей, сестра Хав'єра Мілея. Існує ймовірність, що саме поразка на провінційних виборах стане відправною точкою, після якої політична боротьба чинного президента ускладниться, а його популярність в народі почне йти на спад.

Відреагував Мілей на тріумф пероністів заявою про те, що приймає «явну поразку», як і наявність деяких «політичних помилок», що були вчинені ним. Також президент зазначив, що в жодному разі не збирається відступати від своєї урядової політики та продовжить рухатися вперед з іще більшою силою.

Напередодні парламентських виборів слід окреслити сучасний склад законодавчого органу країни. Він став ареною постійних ситуативних союзів і нових домовленостей. Хав'єр Мілей, який прийшов до влади під гаслами радикальної економічної лібералізації та боротьби з «кастою», зіткнувся із жорстокою реальністю, де його політична сила La Libertad Avanza не володіє більшістю ні в нижній, ні у верхній палаті, а тому будь-яка серйозна ініціатива уряду потребує складної арифметики голосів і вміння торгуватися навіть з ідеологічними опонентами.

На початок березня 2025 року офіційний склад Палати депутатів чітко демонстрував мозаїку. Найбільший блок становила Unión por la Patria, що позиціонує себе як головний опозиційний стовп проти політики радикального скорочення державних витрат. Саме вона контролює найбільше місць, і хоча ця сила втратила монолітність попередніх років, вона залишається головним бар'єром для уряду. Їхня ідеологія поєднує елементи соціал-демократії та націонал-популізму. Вони наголошують на ролі держави як гаранта соціальної справедливості й говорять про безкоштовну освіту, охорону здоров'я, а також субсидії для найбідніших верств населення. У зовнішній політиці роблять акцент на латиноамериканській інтеграції та більшій автономії від США. La Libertad Avanza, попри статус партії президента, має обмежене представництво й змушена покладатися на підтримку інших сил. Вони виступають за радикальне зменшення інституцій, скорочення міністерств, приватизацію держпідприємств, дерегуляцію економіки, доларизацію, відмову від жорсткої прив'язки до песо. Ідеологічно їхня лінія це чіткий економічний ультралібералізм, поєднаний із консерватизмом у політичній риторичі.

У парламенті також помітну вагу мають PRO – політична сила, що позиціонує себе як правоцентристська, ліберально-консервативна партія. Від радикалізму Мілея її відрізняє прагматизм. PRO намагається поєднати відкритість ринків і підтримку бізнесу з мінімальним соціальним захистом. Також варто згадати Unión Cívica Radical, «стара партія» Аргентини, яка ще з 19 століття перебуває в епіцентрі політичних змагань. Вона поєднує традиції республіканізму, демократії та модернізації держави. Історично UCR виступає за розвиток освіти, федералізм, децентралізацію влади й підзвітність уряду, а економічно вони прихильники ринку, але з «людським обличчям».

PRO

Unión Cívica Radical

Unión por la Patria
(з 2025) Fuerza Patria

Поруч із ними діють Hacemos, Encuentro Federal під керівництвом Мігеля Пічетто, невеликі провінційні блоки й ліві сили на кшталт FIT-U, що традиційно користуються підтримкою у великих містах і серед профспілок. Ця строкатість призводить до того, що будь-яке голосування перетворюється на арену, де підтримка купується поступками, а лояльність вимірюється поправками до законопроектів.

Сенат не менш строкатий. Unión por la Patria лишається найбільшим блоком, тоді як решта місць розподілені між UCR, PRO, LLA і низкою дрібних груп. Для уряду Мілея саме Сенат став головною перешкодою й водночас полем битви за легітимацію найважливіших реформ. Вирішальний момент настав у червні 2024 року, коли на голосуванні щодо так званого “Ley de Bases”, що мав стати програмною економічною реформою уряду, відбулося рівняння голосів 36–36. Лише завдяки вирішальному голосу віцепрезидентки Вікторії Вільярруель законопроект було ухвалено. Проте ухвалення стало можливим тільки після низки поступок, що передбачали вилучення статей, пов’язаних із приватизацією Aerolíneas Argentinas, Correo Argentino та державного медіа-холдингу RTA. Також значно обмежили пункти, які викликали найбільший суспільний резонанс, а саме реформування культурної сфери та зміни в пенсійній системі. Цей прецедент продемонстрував не лише слабкість уряду, а й нову логіку аргентинської політики – радикальний президент мусить укласти угоди з центристами, а ті використовують ситуацію для зміцнення власних позицій.

У Палаті депутатів ситуація ще більш показова. Коли у серпні 2025 року розгорнулася боротьба навколо президентського вето на закон про підвищення пенсій, опозиція зібрала 160 голосів за його скасування, проте не змогла набрати необхідні дві третини (173).

Більшість депутатів була проти урядової лінії, але конституційний бар'єр врятував Мілея від серйозної поразки. Для нього це стало сигналом: навіть за широкої незгоди суспільства й опозиційних партій певна частина центристів готова захистити позицію президента, якщо йдеться про збереження бюджетного профіциту, який він проголосив своєю «священною коровою». Таким чином, політична система Аргентини сьогодні не просто поділена навпіл, вона паралізована внутрішніми суперечностями, де ніхто не здатний діяти самостійно, а виживає лише той, хто вправніше веде торг.

Співпраця Мілея з PRO та UCR стала одним із найпомітніших феноменів. Іще рік тому ці партії розглядали себе радше як опозиційні альтернативи, але тепер вони перетворилися на ключових арбітрів. Коли йдеться про економічну дерегуляцію чи скорочення державних видатків, їхні депутати часто голосують за, забезпечуючи уряду ситуативну більшість.

Водночас у питаннях безпеки, соціальної політики чи управління спецслужбами ці ж партії легко переходять до опозиційного табору, об'єднуючись із Unión por la Patria, лівими й «федералами». Таким чином, політична сцена виглядає як хиткий маятник, де жодна сторона не може вважати свої голоси гарантованими, і кожна сесія перетворюється на драматичну боротьбу до останньої хвилини.

Окремою темою є ставлення парламенту до соціальних сфер. У другій половині 2025 року найбільші протести були спричинені саме проблемами фінансування освіти й медицини. У парламенті це призвело до ще більшої напруги, навіть ті фракції, які раніше співпрацювали з Мілеєм у питаннях дерегуляції, не готові були підтримувати радикальні скорочення у сферах, що безпосередньо зачіпають виборців.

Відповіддю парламенту на ситуацію, що склалася, стали два закони: перший передбачав збільшення фінансування державних університетів, а другий оголошував надзвичайний стан у сфері педіатричної медицини, зокрема для Національної дитячої лікарні «Гаррахан». Обидва закони отримали підтримку як у Палаті депутатів, так і в Сенаті.

Однак президент застосував своє право вето й заблокував обидва документи, аргументуючи, що вони створюють непередбачені видатки та загрожують досягнутому фінансовому профіциту. Це викликало хвилю обурення серед університетських працівників, студентів та громадськості.

Після цього відбулися повторні голосування в парламенті, адже Конституція Аргентини передбачає можливість відхилення президентського вето, якщо законопроект набере дві третини голосів у кожній з палат. У вересні 2025 року Палата депутатів збрала більшість голосів і висловила за відхилення президентського вето. Це стало яскравим проявом того, що протестні настрої на вулицях вплинули на позицію законодавців. Проте в Сенаті остаточне рішення залишалося невирішеним, хоча в Мілея була ситуативна більшість завдяки підтримці центристів.

Депутати беруть участь у засіданні нижньої палати Конгресу в Буенос-Айресі, Аргентина. Фото ілюстративне. Diego Levy/Bloomberg News

Сучасний склад парламенту Аргентини напередодні виборів 2025 року є ілюстрацією того, що країна живе у стані постійного політичного балансування. Президент із радикальною програмою змушений щодня домовлятися з традиційними силами, які ще вчора були його ворогами. Водночас опозиція, попри чисельну перевагу, не здатна створити єдиний фронт і подолати президентське вето без допомоги центристів. Звідси випливає головний висновок, що Аргентина перебуває у фазі, коли політична система працює не через стабільні коаліції, а через ситуативні угоди. У цьому полягає ризик для майбутнього країни – успіх будь-якої реформи залежить від щоденного торгу.

Напередодні виборів 2025 року ця ситуація стане вирішальною. Якщо La Libertad Avanza зуміє наростити своє представництво, Мілей отримає можливість проводити реформи швидше й без постійного шантажу з боку союзників. Якщо ж опозиційні сили збережуть або зміцнять свої позиції, то Аргентина увійде у фазу ще більшої політичної поляризації, де кожен закон буде точкою запеклої конфронтації. У будь-якому разі нинішній склад парламенту й модель співпраці з урядом є лакмусовим папірцем загальної кризи аргентинської демократії: суспільство вимагає радикальних змін, але інституції змушують їх проходити через постійний процес узгодження. Парламентські вибори, призначені на 26 жовтня 2025 року, стануть справжнім випробуванням влади Хав'єра Мілея. Після успіху на президентських виборах 2023 року, коли він зумів очолити хвилю народного невдоволення традиційними партіями, він тепер мусить довести, що його радикальні реформи не просто експеримент, а тривалий політичний курс.

На кін поставлено 127 із 257 місць у нижній палаті та 24 із 72 у Сенаті. Система розподілу мандатів, за якою переможець у кожній провінції отримує половину місць, створює ефект «виборчого доміно», де навіть невелика перевага у кілька відсотків може принести вирішальну більшість сенаторів окремих політичних груп. Цього разу кампанія вперше відбуватиметься за новою системою, що спрощує підрахунок і зменшує партійний хаос, а ці вибори стануть референдумом про доцільність курсу обраного президентом. У разі провалу LLA ризикує втратити політичну ініціативу і перетворитися на короткотривалий феномен, подібний до «ліберальних спалахів» 1990-х роках. Її успіх же навпаки закріпить аргентинський неолібералізм як нову доктрину.

Вона виглядає буквально як сутичка двох різних ідеологій, а саме неолібералізму Мілея та державного інтервенціонізму пероністів, між якими є вузька смуга центристів й уламки традиційних партій. Коаліція Мілея об'єднує анархокапіталістів, класичних лібералів і частину колишніх членів партії PRO Маурісіо Макрі. Серед головних фігур сьогодні Патрісія Булріч, нинішня міністерка безпеки й кандидатка в сенатори від Буенос-Айресу та Хосе Луїс Есперт, економіст і головний ка

ндидат у депутати. Їхня програма полягає в максимальній дерегуляції, приватизації держпідприємств, скасуванні субсидій і повній фіскальній дисципліні. Ключовою проблемою, яка стоїть перед цим союзом, є сучасна політика, що погрузла в критиці через її радикальність та жорстокість щодо населення. Пероністи об'єдналися у блок Fuerza Patria, який очолив губернатор Буенос-Айресу Аксель Кісіллоф, один із молодих лідерів лівого крила.

Експрезидент Аргентини Маурісіо Макрі.
Victor R. Caivano / AP

Його союзники: колишній глава МЗС Хорхе Таяна, соціаліст Хуан Грабоіс та впливові профспілкові діячі. Вони пропонують класичну програму «соціальної держави», що повертає збільшення державних видатків, захист робітників та повернення до переговорів з МВФ на «більш справедливих умовах». Сьогодні саме вони очолюють опозицію та акцентують свою увагу на бажанні зупинити політику президента країни через його «ворожість до простого населення». Це допомагає їм поширити свій вплив на частину виборців, що опинилися за межею бідності через сучасну політику країни.

Ексгубернатор Кордови Хуан Скьяретті, також відомий як El Gringo. Agencia Noticias Argentinas - Damián Dopacio

Центристи, згруповані довкола ексгубернатора Кордови Хуана Скьяретті, утворили коаліцію Provincias Unidas. Вони виступають за федералізм і прагнуть діалогу між лівими і правими для досягнення балансу між економічною стабільністю та соціальними гарантіями. Їхня мета полягає в тому, щоб стати арбітром між двома полюсами, а не жертвою між ними. Якщо вибори не дадуть чіткого переможця, центристи вірогідно займуть ключові міста, що будуть використовуватися для тимчасових союзів для прийняття законів чи їх ветоування, як це відбувається зараз.

Блок FIT-U виступає з типовими закликами, як-от націоналізація, вихід з МВФ та збільшення зарплат, що використовуються для залучення хоча б якоїсь аудиторії. Вони мають незначні шанси, але можуть відкусити частину протестного електорату, особливо серед студентів і профспілок.

ВІД ЕЙФОРІЇ ДО РОЗЧАРУВАННЯ

Вересень показав, що ситуація неоднозначна. Провінція Буенос-Айрес – серце аргентинської політики, що відвернулося від президента. Там, де штаб очікував хоча б паритет, LLA взяла лише близько третини голосів, тоді як пероністи вийшли далеко вперед.

У політичному сенсі це не простий програш, а чітка демонстрація позиції населення щодо політики обмеження соціальної допомоги. Ринки прочитали цей сигнал швидко, сумніви щодо тривалості реформ знову натиснули на песо. Ця ситуація показала, що вплив пероністів ще живий, а тому 26 жовтня не буде простим для правлячої коаліції.

Дані соціологічних досліджень демонструють мінливість електоральних симпатій і відсутність стабільного лідера. Згідно з результатами опитувань різних аналітичних центрів, позиції коаліції La Libertad Avanza коливаються в межах від 39 % до 44 %, тоді як Fuerza Patria отримує від 28 % до 38 % підтримки.

Подібна варіативність свідчить про те, що виборча боротьба набуває ознак так званої «плаваючої рівноваги», коли жоден політичний табір не має чіткої переваги, а будь-яке коливання суспільних настроїв може істотно змінити розклад сил.

Водночас близько п'ятої частини виборців (приблизно 21%) залишаються невизначеними, що додає непередбачуваності виборчому процесу. Рівень схвалення діяльності президента Хав'єра Мілея опустився до 42-43 %, що свідчить про поступове зниження суспільної довіри до чинної влади. Більше половини респондентів характеризують економічну ситуацію як «нестерпну», що вказує на формування стійкого протестного електорату.

Для порівняння: ще на початку року рівень схвалення діяльності президента був вище 60%, проте після ряду скандалів, пов'язаних з фінансуванням освітніх інституцій, рівень довіри та підтримки значно впав.

МОЖЛИВІ ВАРІАНТИ РОЗВИТКУ ПОДІЙ

У першому варіанті розвитку подій передбачається збереження відносної політичної переваги чинного президента Хав'єра Мілея та його політичних союзників, об'єднаних у коаліцію. Імовірність такого розвитку подій, згідно з результатами більшості актуальних соціологічних досліджень, оцінюється в межах 40-45 %. Згідно з прогнозами, у разі сприятливого результату виборів коаліція Мілея може здобути 85-90 депутатських місць у нижній палаті. Такий результат забезпечить їй понад третину від загальної кількості мандатів, що у свою чергу дозволить ветоувати законодавчі ініціативи опозиції. У Сенаті LLA не втратить жодного місця, а навпаки може розширити представництво завдяки успіхам у низці стратегічно важливих провінцій. Це створить для уряду можливість утримати політичну стабільність і продовжити реалізацію реформаторського курсу без суттєвих парламентських обмежень.

Зміцнення позицій коаліції в законодавчій владі, найімовірніше, призведе до поглиблення курсу радикальної економічної лібералізації, який залишається центральним елементом політичної програми Мілея. Передусім ідеться про подальшу приватизацію державних підприємств, дерегуляцію ринку праці та зниження податкового навантаження. Важливою складовою цієї політики стане також продовження переговорів та розширення співпраці з МВФ, зокрема з провідними західними фінансовими структурами. Відповідно до цієї логіки уряд може вдатися до контрольованої девальвації аргентинського песо одразу після виборів, що потенційно посилить експортну конкурентоспроможність. Утім політика жорсткої економії може спричинити зростання соціальної напруги, особливо в урбанізованих провінціях, де концентрація робітничих і студентських рухів є найвищою. Імовірним наслідком стане посилення протестної активності, спрямованої проти скорочення державних програм і соціальних гарантій. Урядові доведеться балансувати між збереженням бюджетної дисципліни та підтримкою соціальної стабільності.

Загалом реалізація такого варіанту дасть можливість укріпити політичні позиції Мілея та продовжити курс структурних реформ із чітко ліберально-капіталістичним спрямуванням. Однак подальше успішне функціонування залежатиме від здатності уряду утримати баланс між фінансовою стабільністю та соціальною підтримкою.

Другий можливий варіант розвитку політичної ситуації в Аргентині передбачає повернення до влади пероністських сил, об'єднаних у коаліцію *Fuerza Patria*, яку очолює губернатор провінції Буенос-Айрес Аксель Кісіллоф. Імовірність реалізації цього сценарію, за оцінками провідних аргентинських соціологічних агентств, становить 30-35 %.

У разі успіху на виборах *Fuerza Patria* може отримати до 100 депутатських мандатів, завдяки чому зможе стати найбільшою парламентською фракцією в нижній палаті. Хоча цього результату може бути недостатньо для формування абсолютної більшості, він створить умови для ефективного блокування неоліберальних реформ. Це дозволить ініціювати нову політичну конфігурацію – від перегляду указів президента до часткового коригування чинної бюджетної політики.

Перемога пероністів означатиме згортання курсу радикального лібералізму, який домінував у період президентства Мілея, та повернення до парадигми державного інтервенціонізму, що історично є основою пероністської ідеології. Пріоритети уряду в такому випадку змістяться на соціальну сферу, зокрема на відновлення субсидій для транспорту, енергетики та житлового сектору, а також на підвищення соціальних виплат і заробітних плат у державному секторі.

Ці заходи, спрямовані на зменшення соціальної напруги та відновлення купівельної спроможності населення, можуть забезпечити короткостроковий ефект стабілізації, однак матимуть негативні макроекономічні наслідки. Імовірно, пероністи повернуться до практики емісійного фінансування бюджету, що неминуче призведе до нової інфляційної хвилі, зростання дефіциту платіжного балансу та падіння довіри інвесторів. Таким чином, економічна політика в короткостроковій перспективі може створити соціальне полегшення, але в довгостроковій – відновить ризики структурної нестабільності.

Реалізація цього сценарію означатиме повернення Аргентини до моделі соціально орієнтованої, проте фінансово вразливої держави, де пріоритет соціального добробуту знову переважатиме над вимогами фіскальної дисципліни.

Третій сценарій розвитку політичної ситуації в Аргентині можна охарактеризувати як компромісний або стабілізуючий варіант, який передбачає формування парламентського балансу між двома головними полюсами політичного життя. У цьому випадку LLA та Fuerza Patria не зможуть набрати більшість та повернуться до змагання за тимчасові союзи. Хоча ймовірність реалізації цього сценарію оцінюється лише у 10-15%, його стратегічне значення для підтримки політичної рівноваги залишається високим.

Центристський блок Provincias Unidas, очолюваний колишнім губернатором провінції Кордова Хуаном Скьяретті, має потенціал здобути 10-15 депутатських мандатів у нижній палаті парламенту. Попри відносно скромну чисельність, така кількість голосів може схилити чашу терезів і визначити підтримку або відхилення ключових законодавчих ініціатив. У ситуації, коли жоден із двох основних політичних таборів не здобуде абсолютної більшості, саме Provincias Unidas може перетворитися на арбітра парламентського процесу, здатного схилити політичну рівновагу в той чи інший бік.

Ідеологічно цей блок позиціонує себе як прагматична, помірковано реформістська сила, яка виступає за збереження федералізму, міжрегіонального балансу та соціальної відповідальності держави. Скьяретті та його соратники підтримують частину економічних ініціатив уряду Мілея, насамперед дерегуляцію підприємницької діяльності, однак виступають проти заходів, що загрожують соціальній стабільності або надмірно зменшують роль держави у стратегічних секторах.

У політичному вимірі це означатиме формування системи гнучких коаліцій, у межах якої ухвалення законів вимагатиме постійних переговорів і компромісів. У свою чергу в економічному вимірі можливим стане пом'якшення найбільш жорстких реформ, ініційованих адміністрацією Мілея. Частина соціальних програм, зокрема у сфері охорони здоров'я, освіти та житлової політики, буде збережена в скоригованому форматі, що дозволить уникнути різкого зниження рівня життя населення, проте уповільнить процес відновлення економічних спроможностей держави.

Аргентина входить у проміжні вибори 26 жовтня 2025 року з рідкісно високою політичною та соціально-економічною напругою. Два роки курсу Хав'єра Мілея дали відчутне уповільнення інфляції та макрофіскальну дисципліну, але ці досягнення розподілені нерівномірно, адже здебільшого від цього виграють саме капіталоемні сектори й експортери, тоді як домогосподарства стикаються з подорожчанням базових послуг, падінням купівельної спроможності й урізанням субсидій.

Особливістю політичної системи Аргентини є те, що вона сформована проти «чистих» перемог. LLA не має самостійної більшості й спирається на ситуативні союзи з PRO та UCR, опозиційні пероністи консолідуються навколо соціального порядку денного. Скасування PASO на цей рік і запровадження єдиного бюлетеня зменшує кількість голосувань, але не ліквідовує головної невизначеності – хиткої рівноваги між таборами.

Провінційні результати 2025-го показали змішану картину: локальні перемоги LLA не компенсували болісної поразки в провінції Буенос-Айрес, де пероністи змогли відновити свій політичний вплив. Це свідчить про те, що проведення економічних реформ без соціальних гарантій швидше призводить до політичних втрат, ніж до помітних вигод для населення. Баланс сил у новій Палаті депутатів, імовірно, знову не дасть жодній силі самостійного контролю. Якщо LLA-PRO набирає критичну третину, то уряд зможе захистити свою економічну політику, проте змушений буде поступитися в питанні соціальних видатків. Якщо пероністи зміцнять позиції, вони сповільнять або розгорнуть реформи у бік повернення субсидій, ризикуючи відновити інфляційний тиск і знизити довіру інвесторів. Третій, компромісний сценарій це підсилення центристів: щоденні парламентські переговори дозволяють ухвалювати закони поетапно, але значною мірою затягуючи процес відновлення.

Отже, проміжні вибори – це свого роду референдум щодо того, як країна збалансує фінанси та соціальні зобов'язання. Хто переконливіше представить план поступового зниження інфляції разом із наданням соціальної підтримки та спроможністю сформувати більшість у Конгресі, той і визначить напрямок розвитку країни на 2026-2027 роки.

